

§UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 821 / 22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 8 września 2022 r. w sprawie II K 127 / 22			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.					
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach			

		niewzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. podniesiony w apelacji obrońcy zarzut mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk oraz art. 5 § 2 kpk; 2. podniesiony w apelacji oskarżyciela posiłkowego zarzut mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk i art. 410 kpk, a nadto art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 627 kpk, następstwem których były błędne ustalenia faktyczne	# zasadne # częściowo zasadne # niezasadny # zasadny # częściowo zasadne # niezasadny # zasadny # częściowo zasadne # niezasadny	

	wpływające na treść tego orzeczenia; 3. podniesiony w apelacji oskarżyciela posiłkowego zarzut rażącej niewspółmierności (łagodności) wymierzonej oskarżonej kary.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ad. zarzutu z punktu 1. Wbrew sugestiom obrońcy, zaprezentowana przez sąd I instancji ocena dowodów w zakresie, w jakim odnosiła się ona do wykazywania sprawstwa Ł. S., nie jest ani dowolna, ani nielogiczna, nie pozostaje też w sprzeczności z doświadczeniem życiowym. Poprzedzona została ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu			

okoliczności w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy i stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Została też należycie – z uwzględnieniem reguł logiki i doświadczenia życiowego – argumentowana w uzasadnieniu. Nie doszło także do obrazy art. 5 § 2 kpk, albowiem nie jest trafnym stanowisko interpretujące zasadę in dubio pro reo jako konieczność wyboru spośród dwóch lub więcej możliwych wersji zdarzenia tej, która jest dla oskarżonego najbardziej korzystna. Zasada ta pozwala jedynie na rozstrzygnięcie na jego korzyść tych wątpliwości, których nie da się usunąć. Podkreślić jednak należy, że

jeśli z materiału dowodowego wynikają różniące się od siebie wersje zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z zaistnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości”, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk. W takim bowiem przypadku sąd jest zobowiązany do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów oraz wyboru jednej z tych wersji, przy czym jeżeli wyboru tego dokona na podstawie nie budzącej zastrzeżeń ich oceny, a ustalenia te będą stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 kpk. Nie doszło do niej także w niniejszej sprawie, skoro Sąd Rejonowy oparł się na wersji wynikającej z zeznań pokrzywdzonego (posiłkując się także zbieżnym z nimi zeznaniami jego syna),

stanowisko swoje logicznie i przekonywujaco argumentujac. Ich relacje uprawniały sąd I instancji do poczynienia takich ustaleń faktycznych, jak te przytoczone w zaskarżonym wyroku i jego uzasadnieniu. Powody tego stanu rzeczy przedstawione zostały w tym uzasadnieniu drobiazgowo i wieloaspektowo, dlatego też, nie powtarzając całości wywodów, jakie w nim zawarto (a które sąd odwoławczy w tej części podziela), przypomnieć można jedynie w sposób skrótowy najistotniejsze powody, dla których zaskarżony wyrok w tej części uznać należy za zasadny. Na plan pierwszy wysuwa się, że pomimo pewnej dynamiki zajścia, po stronie pokrzywdzonego nie było jakichkolwiek

przeszkód do zaobserwowania, który z dwóch napastników zadał mu cios skutkujący tymi obrażeniami. Zajście miało miejsce w środku dnia, pokrzywdzony był trzeźwy i zachowywał logiczny kontakt z rzeczywistością, a sprawcę widział naocznie i z bliska. Przebieg tego zajścia odtwarzał logicznie i rzeczowo, w sposób nie budzący wątpliwości co do identyfikacji napastników oraz podejmowanych przez nich ich zachowań. Podkreślić w ślad za sądem I instancji również należy, iż pokrzywdzony nie miał żadnego powodu, aby wbrew obiektywnej rzeczywistości wskazywać na oskarżonego jako na osobę, która zadała cios skutkujący tak poważnymi obrażeniami. Na

sprawstwo Ł. S. wskazywał od samego początku, jeszcze na miejscu zdarzenia i we wskazaniu tym do końca był konsekwentny. Znając go już wcześniej, w opisanych wyżej okolicznościach nie mógł pomylić go z inną osobą. Mając na uwadze reguły logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w realiach niniejszej sprawy trudno byłoby z nimi pogodzić, by osoba tak dotkliwie uderzona, nie mając żadnego w tym interesu – czy to faktycznego, czy procesowego – od razu wskazywała jako sprawcę na kogoś zupełnie innego, niż sprawca rzeczywisty. W tym świetle zeznaniom pokrzywdzonego w zakresie odnoszącym się do okoliczności pobicia i

wskazywania
sprawcy nie
sposób było
odmówić
wiarygodności.
To, że jego
relacje w tej
materii nie
znalazły
(pomijając
dzieci
pokrzywdzonego)
wzmocnienia w
zeznaniach
innych osób
znajdujących się
wówczas w
pobliżu, słusznie
sąd I instancji
powiązał z tym,
że albo samego
momentu
uderzenia osoby
te nie
zaobserwowały,
albo z tym,
że świadomie
unikali
wskazania
oskarżonego
jako osoby, która
cios skutkujący
opisanymi w
akcie oskarżenia
obrażeniami
wyprowadziła.
Na swój sposób
ironicznie
można byłoby
stwierdzić, że
wczytując się w
relacje osób, na
których zeznania
powołuje się
obrońca, dojść
należałoby do
wniosku, że
zajścia
skutkującego
złamaniem kości

twarzoczaszki
pokrzywdzonego
w ogóle wtedy
nie było. Rzecz
jednak w tym,
że jest ono
niezaprzeczalnym
faktem i jedynie
wersja
pokrzywdzonego
logicznie
dopełnia je o
wskazanie
osoby, z
zachowaniem
której powstanie
tych obrażeń
należy wiązać.

Ad. zarzutów z
punktu 2 i 3.

Słusznie
oskarżyciel
posiłkowy w
swojej apelacji
zauważa, że
żaden dowód
nie wskazuje
na to, by
poprzedzające
zachowanie
pokrzywdzonego
można byłoby
określić mianem
wyzywającego
lub
prowokującego.
Sądowi I
instancji – na
co wskazuje jego
uzasadnienie –
nie udało się
„ odkodować ”
realnego
brzmienia słów,
jakie przed
zajściem miał
wypowiedzieć
pokrzywdzony.

Pomijając wersję pokrzywdzonego i jego dzieci, na tego rodzaju ustalenie nie pozwala w istocie żaden inny dowód. To, że pokrzywdzony już po zainkasowaniu ciosu, oszołomiony uderzeniem, pod wpływem bólu i nerwów, dawał upust swoim emocjom i złości (gestykulował, przeklinał, odgrażał się „ zamknięciem imprezy ” oraz zwrócił się wulgarnie do B. O.) nie daje jeszcze podstaw do wnioskowania, że w podobny sposób zachowywał się wcześniej. Ustalenia Sądu I instancji wskazują jedynie, że wypowiedział słowa, które zwróciły na niego agresję J. i Ł. S., co jednak wcale nie musi oznaczać, że były one wyzywające lub prowokujące. Równie dobrze można – mając

na względzie dalszy tok zdarzeń przedstawiony przez sąd I instancji – zakładać, że to reakcja J. S. oraz Ł. S. była rażąco do nich nie przystająca i w taki samym stopniu nieadekwatna. Wystarczy wskazać, że oskarżony i jego ojciec zaatakowali chwilę później tylko z tego powodu, że pokrzywdzony nie dostosował się do wypowiedzianej pod jego adresem komendy „spier...j” i zatrzymał się. W tym stanie rzeczy zgodzić się z oskarżycielem posiłkowym należy, iż ustalenie o prowokacyjnym zachowaniu pokrzywdzonego (także w warstwie werbalnej) było ustaleniem dowolnym. Uwzględniając powyższe oraz pozostałe ustalenia

poczynione przez sąd I instancji, w szczególności co do czasu, miejsca i okoliczności zajścia (odbywający się w miejscu publicznym i w obecności wielu osób festyn), należało przyjąć, że oskarżony działał publicznie, z oczywistej blahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Przyjęcie takich ustaleń uzasadniało kwalifikację czynu oskarżonego jako noszącego znamiona chuligańskiego w rozumieniu art. 115 § 21 kk i art. 57a kk, a w konsekwencji determinowało także słuszność zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary. Przyjmując bowiem, że oskarżony działał w takich warunkach, wymierzona mu

kara jest
rzeczywiście
rażąco łagodna.
Sąd odwoławczy
uznał jedynie
– uwzględniając
pozostałe
okoliczności
przemawiające
na korzyść
oskarżonego, do
jakich się
odniósł sąd
I instancji w
swoim
uzasadnieniu –
iż kara ta
nie musi być
wymierzona z
obostrzeniem
przewidzianym
w art. 57a §
1 kk. Zważywszy
choćby na
stosunkowo
młody wiek
oskarżonego
oraz jego
ówczesną (w
chwili
popelnienia tego
czynu)
niekaralność,
można uznać,
iż wystarczającą
dolegliwością
będzie
wymierzenie
wobec niego
kary
wolnościowej,
mając zwłaszcza
na uwadze, iż
towarzyszy jej
orzeczony przez
sąd I instancji
obowiązek
kompensacyjny
w związku z
częściowym

zadośćuczynieniem
pokrzywdzonemu
za doznaną
krzywdę.

Podkreślić
należy, iż sąd
odwoławczy
podziela tę linię
prezentowaną
przez
przedstawicieli
doktryny prawa
karnego, że poza
wyłączeniami, o
jakich mowa w
art. 37a § 2 kk,
pozostała treść
art. 37a kk nie
zawiera innych
normatywnych
przeszkód ku
temu, by inne
(aniżeli
wskazane w art.
37a § 2
kk) ustawowe
przesłanki
obostrzenia kary
także wykluczały
stosowanie art.
37a § 1 kk
(por. komentarz
do art. 37a kk w:
Kodeks Karny.
Część ogólna.
Komentarz do
artykułów 1 –
116, red. prof.
dr hab. Michał
Królikowski,
prof. dr hab.
Robert
Zawłocki,
Legalis el.).

Sąd odwoławczy
podzielił także
stanowisko
oskarżyciela
posiłkowego, że

żądanie
zasądzenia na
jego rzecz
zwrotu
poniesionych
wydatków w
kwocie wyższej,
aniżeli
przyznana
zaskarżonym
wyrokiem, było
uzasadnione. W
ślad za
skarżącym
należy wskazać,
że jakkolwiek
sprawa nie była
szczególnie
zawila pod
względem czy
to faktycznym,
czy to prawnym,
tym niemniej z
uwagi na brak
przyznania się
oskarżonego do
winy wymagała
przeprowadzenia
pełnego
postępowania
dowodowego na
kilku terminach
rozpraw,
przesłuchania
wielu świadków
oraz
skonfrontowania
zeznań części z
nich opiniami
biegłego
psychologa,
czemu
towarzyszyła
więcej, aniżeli
przeciętna
aktywność
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego, w
tym wyrażająca

się inicjatywą
 pozwalającą
 przeprowadzić
 dowody w
 istotny sposób
 wzmacniające
 podstawę
 dowodową
 skazania
 przeprowadzenie
 dowodów z
 zeznań dzieci
 pokrzywdzonego
 W tym stanie
 rzeczy żądanie
 zwrotu
 wydatków nie
 przekraczających
 nawet
 dwukrotności
 stawek było
 uzasadniane.

Wniosek

- obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzuconego czynu,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny	
- oskarżyciela posiłkowego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie podstawy skazania o przepis art. 57a § 1 kk oraz wymierzenie mu kary przy zastosowaniu tego przepisu,	# niezasadny	

a także poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 2500 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
omówiono powyżej		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		

ZSTRZYGNIECIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Rozstrzygnięcia o nawiązce i kosztach sądowych	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Brak podstaw do ich korygowania	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Omówiono powyżej	
Zwiężle o powodach zmiany	

Omówiono powyżej			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
-			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
-			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia	o i ze		

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
-			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
-			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
-			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	-		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

III	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, przy jednoczesnym uwzględnieniu apelacji oskarżyciela posiłkowego, skutkującej zmianą zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego, na podstawie art. 635 kpk oskarżonego obciążono kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		